

ODMIOT (2) *sb m*

Oba o jasne.

sg [N odmiot.] ∓ G odmiotu (2).

Sł stp brak, Cn w innym znaczeniu, Linde XVI (jeden z niżej notowanych przykładów) – XVIII w.

Odrzucenie (2) : [odmiot/ Repulsa. Volck Ooo2.]

Przen: Zlekceważenie, wzgarda (2) :

Zwrot: »odmiot odnosić« [w tym: czego (1), w czym (1)] (2): Dałeś mu/ czego prągnął: á oczkolwiek prosił/ W żadney rzeczy odmiotu nigdy nie odnosił. KochPs 29; gdy cię ocz proźę/ Modlitwy fwey odmiotu niech nie odnoźę. RybGęśli D2v.

MP